



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Ing. D. Š.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalované: **Kárná komise II. stupně zřízená v Ministerstvu vnitra**, se sídlem Jindřišská 34, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2020, č. j. MV-88392-3/OSK-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2021, č. j. 57 Ad 8/2020-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kárná komise I. stupně zřízená v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „kárná komise prvního stupně“) rozhodnutím o kárném provinění ze dne 27. 4. 2020, č. j. KHSP 10482/2020, shledala žalobkyni vinnou, že jako státní zaměstnankyně vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „krajská hygienická stanice“), na služebním místě ředitelky odboru hygieny obecné a komunální, porušila zaviněně z nedbalosti služební kázeň ve smyslu § 87 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), neboť porušila povinnost vyplývající jí z § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě a služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 13/2015 ze dne 14. 12. 2015, kterým se stanoví pravidla etiky státních zaměstnanců jakožto právních předpisů vztahujících se ke službě v jí vykonávaném oboru státní služby 21. Uvedeným jednáním spáchala kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě (výrok I.). Za kárné provinění byl žalobkyni snížen plat o 10 %, tj. o částku 4.653 Kč, na dobu dvou měsíců, a to s účinností od prvního dne následujícího po měsíci, v němž předmětné rozhodnutí nabylo právní moci (výrok II.).

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila výrok II. rozhodnutí kárné komise prvního stupně tak, že vypustila slova „tj. o částku 4.653 Kč“ a ve zbytku rozhodnutí kárné komise prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 2. 2021, č. j. 57 Ad 8/2020-53 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud poté, co shrnul pro věc významné skutečnosti vyplývající ze správního spisu, zaujal stanovisko k uplatněným čtyřem okruhům žalobních námitek. K prvnímu z nich, který se týkal absence detailní kvalifikace kárného provinění v oznámení o zahájení kárného řízení ze dne 13. 1. 2020, č. j. KHSPL 00603/2020 (dále jen „oznámení o zahájení kárného řízení“), odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, podle něž musí být v oznámení o zahájení řízení jeho předmět označen dostatečně určitě tak, aby bylo účastníkovi zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Zároveň může správní orgán v průběhu řízení tento předmět upřesnit, o čemž však musí obeznámit účastníky řízení, kteří mají právo se k takovému upřesnění vyjádřit. Obdobné závěry a další náležitosti oznámení o zahájení řízení o správním deliktu pak vymezil podle krajského soudu Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-41.

[5] Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že konkrétní písmeno obsažené v § 77 odst. 1 zákona o státní službě [v daném případě písmene n)] skutečně v oznámení o zahájení kárného řízení chybělo, nejednalo se však o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Popsaný a žalobkyní vytýkaný skutek v oznámení o zahájení kárného řízení a skutkové větě rozhodnutí kárné komise prvního stupně nebyl rozdílný a podle popisu skutku v oznámení o zahájení kárného řízení muselo být žalobkyni zřejmé, jaké její jednání bude posuzováno, tedy mohla se odpovídajícím způsobem hájit. Nadto při jednání před kárnou komisí prvního stupně žalobkyně přímo ve vztahu k § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě argumentovala. Z námitek žalobkyně pak ani nevyplývalo, jak mohla tato vytýkaná vada oznámení o zahájení kárného řízení ovlivnit výkon jejich procesních práv.

[6] Krajský soud dále neshledal opodstatněným ani druhý okruh žalobních námitek. Žalobkyně byla uznána vinnou, neboť v rozporu s § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě neplnila povinnost zachovávat pravidla a slušnost vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání. Její skutek spočíval podle krajského soudu v tom, že žalobkyně jako ředitelka odboru hygieny obecné a komunální krajské hygienické stanice odeslala ve služební době ze služební e-mailové schránky ministrovi zdravotnictví e-mail, v němž zástupce ředitele krajské hygienické stanice označila za člověka, který nic neumí, je úředním bezdomovcem, blbem a debilem. Z uvedeného důvodu krajský soud považoval námítky žalobkyně, které se vztahovaly k § 77 odst. 1 písm. c) a t) zákona o státní službě, za mimoběžné a nevztahující

pokračování

se k jednání, které bylo žalobkyni kladeno za vinu a kvalifikováno podle § 77 odst. 1 písm. n) téhož zákona.

[7] Krajský soud nedal stěžovatelce za pravdu ani v námitkách, že povinnosti vyplývající z § 77 odst. 1 písm. c) a t) zákona o státní službě nemusela dodržovat mimo službu a jelikož předmětný e-mail měl soukromý charakter, s nímž se mohl seznámit jen adresát, a sice ministr zdravotnictví, bez jeho svolení nemohl sloužit jako podnět pro zahájení kárného řízení. Krajský soud upozornil na § 77 odst. 2 zákona o státní službě, z něž vyplývá, že státní zaměstnanec není povinen dodržovat povinnost stanovenou v § 77 odst. 1 písm. n) téhož zákona, pokud nevykonává službu. Pro posouzení kárné odpovědnosti žalobkyně bylo tedy významné, zda odeslala předmětný e-mail při výkonu služby či nikoliv. V řízení přitom nebylo sporným, že e-mail odeslala žalobkyně dne 12. 8. 2019 jako pracovnice Krajského hygienické stanice Plzeň ze své služební e-mailové schránky X na e-mailovou adresu veřejnost@mzcr.cz, s předmětem vymezeným jako „prosba“. Podle tvrzení žalobkyně bylo účelem tohoto e-mailu získání vysvětlení situace v uvedené krajské hygienické stanici ze strany ministra zdravotnictví. Právě na základě těchto skutečností krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně při odesílání e-mailu službu vykonávala, a upozornil i na to, že tuto skutečnost žalobkyně potvrdila i ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2020 v průběhu řízení před kárnou komisí prvního stupně.

[8] Krajský soud v této souvislosti uvedl, že služební e-mailová pošta má obdobný režim jako pošta standardní, tzn. že e-mail odeslaný ze schránky, kde se za zavináčem nachází označení služebního úřadu, v němž žalobkyně působí, má zcela stejné účinky, jako by dopis žalobkyně nechala odeslat na hlavičkovém papíru krajské hygienické stanice. Krajský soud připustil, že si lze představit situaci, kdy státní zaměstnanec ze služební e-mailové schránky odešle privátní e-mail, aniž vykonává službu, nicméně toto bylo v posuzovaném případě vyloučeno vyjádřením samotné žalobkyně i adresátem e-mailu, kterým bylo Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“), jakož i vlastním obsahem e-mailu. Krajský soud vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobkyně o tom, že adresátem e-mailu byl ministr zdravotnictví, neboť adresa, kterou pro odeslání e-mailu užila, zjevně sloužila ministerstvu. Žalobkyně tak s ohledem na vše uvedené měla zachovat pravidla slušnosti mimo jiné vůči zástupci ředitele krajské hygienické stanice, o kterém se v e-mailu vyjadřovala. Žalobní námitku, že nechtěla svým e-mailem vyvolat pohoršení u dalších státních zaměstnanců, shledal krajský soud taktéž mimoběžnou, jelikož žalobkyni nebyl kladen za vinu úmysl vyvolat pohoršení, nýbrž porušení pravidel slušnosti při výkonu služby z nedbalosti.

[9] Krajský soud tyto své závěry argumentačně podpořil také odkazem na § 5 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „vyhláška“), podle něž pokud je v adrese na obálce doručené veřejnoprávnímu původci uvedeno nad názvem veřejnoprávního původce jméno, popřípadě jména a příjmení fyzické osoby, předá veřejnoprávní původce obálku adresátovi, popřípadě jím určené fyzické osobě, neotevřenou. Zjistí-li adresát po otevření obálky, že obsahuje dokument úředního charakteru, zabezpečí bezodkladně, aby bylo ve vztahu k tomuto dokumentu dále postupováno podle této vyhlášky. V případě, kdy je jméno a příjmení uvedeno pod názvem veřejnoprávního původce, pak tento postupuje tak, jako by údaje o fyzické osobě na obálce uvedeny nebyly. Tak postupuje adresát i v případě, kdy byl dokument v digitální podobě

úředního charakteru zaslán na adresu elektronické pošty zřízenou veřejnoprávním původcem, která nebyla veřejnoprávním původcem zveřejněna podle § 3 odst. 3 písm. c) této vyhlášky jako elektronická adresa podatelny. Žalobkyní užitá elektronická adresa nebyla adresou podatelny zveřejněnou na úřední desce ministerstva zdravotnictví podle § 2 odst. 3 písm. c) vyhlášky, a proto bylo nutno podle krajského soudu aplikovat nastíněný postup podle věty druhé § 5 odst. 1 vyhlášky. Pokud se žalobkyně dovolávala listovního tajemství vyplývajícího z čl. 13 Listiny základních práv a svobod, krajský soud i tuto výtku považoval za nedůvodnou, neboť listovní tajemství se podle něj týká zpráv soukromého charakteru.

[10] K žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud uvedl, že je skutečností, že se žalovaná nevypořádala s jejím tvrzením o tom, že povinnost podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nemusí zaměstnanec dodržovat, pokud nevykonává službu. Krajský soud však upozornil na přesné znění odvolací námitky žalobkyně, kterou žalovaná zčásti vypořádala na str. 8 napadeného rozhodnutí tak, jak tuto námitku z jejího obsahu pochopila [tedy že žalobkyně namítá, že se k porušení § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě vyžaduje, aby k jednání došlo v rámci úředního jednání]. Krajský soud však přesto nepovažoval tento dílčí nedostatek za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť uvedená vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud nadto dodal, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně v době odeslání e-mailu (12. 8. 2019 v 11:30 hod.) službu vykonávala, je tato její námitka o nevypořádání se s částí její argumentace pro věc irelevantní.

[11] Krajský soud se při vypořádání třetího okruhu námitek zabýval materiální stránkou jednání žalobkyně a shrnul, že v daném případě se jí kárné orgány v odůvodnění rozhodnutí nemusely zabývat výslovně, neboť nešlo o skutkově výjimečný případ a žalobkyně ve správním řízení tuto námitku nevznesla. Jednání, jehož formální znaky označuje zákon za kárné provinění, totiž naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak kárného provinění, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Soubor difamujících tvrzení a vulgarit, které žalobkyně v e-mailu uvedla, podle krajského soudu přesahoval minimální hranici společenské škodlivosti, která byla potřebná pro naplnění materiální stránky kárného provinění. Jednalo se tedy o případ, u něhož nevyvstaly kárným orgánům žádné pochybnosti o naplnění materiální stránky. Neměly tudíž důvod tuto otázku ve svých rozhodnutích výslovně zmiňovat.

[12] Závěrem se krajský soud vyjádřil ke čtvrtému okruhu žalobních námitek, podle nichž žalovaná neuvedla, zda se o pověření zástupce ředitele krajské hygienické stanice dozvěděla ze své úřední činnosti nebo jinak. Uvedl, že okolnosti pověření nejsou významné, ke zpochybnění pověření zástupce ředitele nedošlo a zdroj poznání žalované o pověření zástupce ředitele nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyni naopak muselo být pověření zástupce ředitele krajské hygienické stanice nepochybně známo, což vyplývá z e-mailu, jehož obsah byl předmětem řízení.

III.

pokračování

[13] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Stěžovatelka má za to, že ačkoliv se proti kárnému obvinění bránila, nemohla si být jistá, že se kárné provinění týká pouze porušení povinnosti zachovávat pravidla slušnosti podle § 77 odst. 1 písm. n) služebního zákona. Kárná komise prvního stupně totiž stěžovatelce vytýkala i odeslání e-mailu ve služební době [§ 77 odst. 1 písm. o) zákona o státní službě] a mohla být postižena i za zneužití prostředků, které jí byly svěřeny [§ 77 odst. 1 písm. p) zákona o státní službě]. Naznačovalo se i porušení povinnosti dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance podle písm. t) pojednávaného ustanovení. Jednalo se tak o právní nejistotu a konkrétní porušení povinnosti bylo upřesněno až v rozhodnutí kárné komise prvního stupně. Takové jednání hraničí s libovůlí a nepředvídatelností rozhodnutí. Nezákonnost uvedené procesní vady by se ještě zvýraznila, pokud by stěžovatelka nevedla žádnou obranu. Trestní řízení je ovládáno podobnými principy jako oblast správních deliktů, a při jeho zahájení se obviněnému dostává povědomí o porušení konkrétní zákonné povinnosti. Nepostačovalo tudíž uvedení toho, že předmětem řízení je předmětný e-mail, bylo-li možno stěžovatelku postihnout za porušení více povinností státního zaměstnance.

[15] Shodně s žalobou stěžovatelka namítá, že procesní vadou byla taktéž skutečnost, že žalovaná neodůvodnila, na základě čeho jí bylo známo, že po zproštění výkonu služby MUDr. P. T. byl zastupováním ředitele krajské hygienické stanice pověřen Mgr. Bc. J. K. (dále též jako „představený“), neboť zdroj této informace mohl mít význam při hodnocení důkazů. Stěžovatelka přitom má právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

[16] Stěžovatelka opakuje i žalobní argumentaci týkající se e-mailu ze dne 12. 8. 2019, který podle ní nebyl úředním dokumentem souvisejícím s výkonem její služby. Přirovnání použití e-mailu opatřeného označením služebního úřadu k dopisu odeslanému na hlavičkovém papíře ze strany krajského soudu považuje stěžovatelka za příliš formalistické. Užití hlavičkového papíru státního úřadu nemůže postačovat k závěru, že jde vždy o úřední podání, jestliže tomu neodpovídá obsah. Odesílání soukromé korespondence ze služební e-mailové adresy se běžně mezi státními zaměstnanci děje a zmíněné posouzení krajského soudu se tak rozchází s praxí. Stěžovatelka má za to, že podle obsahu uvedeného e-mailu nelze dospět k závěru přijatému krajským soudem, že účelem tohoto e-mailu bylo projednat skutečnosti související se služebním zařazením stěžovatelky s úřední osobou nadanou pravomocí ministra. V e-mailu vůbec nezminila své služební zařazení, ani nekonkretizovala, jak by se měl rozhovor s ministrem dotknout jejího služebního zařazení. Pokud by stěžovatelka chtěla volit úřední postup vůči ministrovi zdravotnictví, pak by jako zkušený zaměstnanec sepsala podání se zcela jiným obsahem a použila by příslušnou formu. Nadto e-mail odeslala v době své polední pauzy, kdy službu nevykonávala.

[17] Ve vztahu k materiální stránce kárného provinění namítá, že přestože se kárná komise prvního stupně ani žalovaná nemusely explicitně zabývat jeho společenskou škodlivostí v odůvodnění svých rozhodnutí, měly povinnost tuto materiální stránku zkoumat, což neučinily. V daném případě navíc nešlo o standardní případ porušování pravidel slušnosti mezi státními zaměstnanci, k němuž by běžně na krajské hygienické

stanici docházelo. Stěžovatelka se k Mgr. Bc. J. K. chová v běžném kolegiálním styku slušně.

[18] Stěžovatelka má také za to, že nebylo její povinností uvádět relevantní okolnosti pro posouzení společenské škodlivosti, jak také uvedl krajský soud. Naopak kárná komise prvního stupně i žalovaná měly zjišťovat okolnosti svědčící o společenské škodlivosti jejího jednání. Neslušnost jejího chování jej nečiní natolik škodlivým, aby z ní bylo nutné vždy vyvozovat zákonné znaky kárného provinění. Dopad na Mgr. Bc. J. K., který se cítí být e-mailem dotčen, byl zcela bezvýznamný. V e-mailu neuvedla ani jméno osoby, ke které se vyjadřovala, neurazila jej ve veřejném prostoru ani v kruhu kolegů. Stěžovatelce nelze přičítat k tíži, že byl její e-mail pracovníky ministerstva zdravotnictví sdílen a předán k dalšímu řešení. Mgr. Bc. J. K. nemohl pociťovat ohrožení svého postavení, neboť jej nikdo po odeslání e-mailu neprověřoval, a v době podání kasační stížnosti vykonává funkci zástupce ředitele krajské hygienické stanice. Nepožadoval po stěžovatelce omluvu, ani se nedomáhal ochrany své lidské důstojnosti a občanské cti žalobou u soudu. Nedošlo ani k ohrožení výkonu služby na dané hygienické stanici. Své úvahy o absenci naplnění materiální stránky kárného provinění stěžovatelka podporuje odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28.

[19] Závěrem stěžovatelka poukazuje na to, že kárné orgány nezohlednily, že je spolehlivou státní zaměstnankyní s dlouholetou praxí, velmi kladně hodnocenou předchozím nadřízeným. Použití vulgarismů nebylo samoučelné a nemělo za cíl ponížit či jinak poškodit představeného Mgr. Bc. J. K. Jak zdůraznila již ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2020, které krajský soud interpretoval pouze k její tíži, bylo jejím záměrem upozornit na to, že s finančními prostředky z veřejných rozpočtů bude hospodařit člověk, který k tomu není podle jejího názoru způsobilý s ohledem na své charakterové vady a své osobní poměry. Dopustila se tudíž pouze excesu ve slovním vyjadřování. Navíc má právo na svobodu projevu vyplývající z čl. 17 Listiny základních práv a svobod; obdobný závěr vyplývá podle stěžovatelky z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 1990/08.

IV.

[20] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Shrnuje, že není sporu o tom, že skutek, který je stěžovatelce kladen za vinu, byl bez důvodných pochybností prokázán a stěžovatelka nepopírá samotné odeslání předmětného e-mailu, z jehož znění je zřejmé porušení povinnosti podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě.

[21] Již z oznámení o zahájení kárného řízení bylo podle žalované stěžovatelce známo, že předmětem řízení je její e-mail a že v jeho odeslání je spatřováno podezření ze zaviněného porušení služební kázně. Skutečnost, že jednání bylo v rozhodnutí kárné komise prvního stupně podřazeno pod § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě, nemohlo ztížit procesní obranu stěžovatelky. Účelem kárného řízení navíc bylo zjistit přesnou kvalifikaci jednání státního zaměstnance. I když skutečně mohlo dojít i k porušení jiné povinnosti podle zákona o státní službě, jak stěžovatelka namítá, i na základě její obrany dospěla kárná komise prvního stupně pouze k závěru o porušení § 77 odst. 1

pokračování

písm. n) zákona o státní službě. Z vyjádření právního zástupce stěžovatelky při ústním jednání dne 27. 1. 2020 v řízení před kárnou komisí prvního stupně je zřejmé, že si stěžovatelka byla vědoma toho, že je jí kladeno za vinu právě porušení posledně uvedeného ustanovení zákona o státní službě. Nadto podle žalované i v kasační stížnosti stěžovatelka znemožnění procesní obrany ve správním řízení v důsledku neuvedení konkrétního písmene § 77 odst. 1 zákona o státní službě v oznámení o zahájení kárného řízení uvádí pouze v obecné rovině.

[22] Žalované není zřejmé, jaký význam mohla mít pro stěžovatelku informace o tom, na základě jaké skutečnosti bylo žalované známo, že po MUDr. P. T. byl zastupováním ředitele pověřen Mgr. Bc. J. K. Tato skutečnost byla žalované známa z úřední činnosti, o čemž věděla i stěžovatelka, o této skutečnosti tudíž nemůže být pochyb.

[23] Nesouhlasně se žalovaná vyjadřuje také ke stěžovatelčinu tvrzení o tom, že i ostatní zaměstnanci odesílají soukromou korespondenci ze svých služebních e-mailových adres, či na nich přijímají soukromou elektronickou poštu, resp. tvrzení, že se jednalo o přípustnou praxi v rámci služebních úřadů. Takové tvrzení je nepřijatelné, neboť účel služebního e-mailu je jasně vymezen. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, týkající se posouzení charakteru předmětného e-mailu.

[24] K stěžovatelkou namítanému nedostatečnému zkoumání společenské škodlivosti žalovaná uvádí, že není podstatná skutečnost, že k případům jako je ten nyní běžně nedochází v rámci konkrétního služebního úřadu, ale skutečnost, že daný případ nebyl skutkově výjimečný tím, že by společenská škodlivost nedosahovala ani minimální hranice, a proto by nebylo možné daný skutek považovat za kárné provinění. Tedy nejde o případ, že by společenská škodlivost byla na pomyslné hranici mezi nepatrnou, u níž by postačovalo řešit provinění jinými mírnějšími prostředky (například výtkou), a vyšší než nepatrnou, u níž je již na místě řešit dané provinění jako kárné provinění. Difamující tvrzení a vulgarity přesáhly minimální hranici společenské škodlivosti, a tudíž šlo podle žalované o kárné provinění. I když nemuselo dojít k výrazné újmě Mgr. Bc. J. K., nelze odhlédnout od ohrožení jeho důstojnosti a cti. Skutečnost, že e-mail neměl větší následky, se pak promítla do uloženého kárného opatření.

[25] Ke stížnostní námitce podle níž kárné orgány nezkoumaly okolnosti, za kterých stěžovatelka zmíněný e-mail odeslala, žalovaná uvádí, že nejde o okolnosti podstatné, neboť nemohou ospravedlnit stěžovatelčino jednání vůči představenému. Zaměstnanci mají možnost konstruktivní kritiky představených, resp. jejich jednání, nicméně stěžovatelka nebyla postižena za odeslání e-mailu, nýbrž za vulgarity vůči představenému, které obsahoval. Pokud by se v něm stěžovatelka vyjádřila slušně, bylo by na místě aplikovat jí odkazovaný náleze Ústavního soudu.

V.

[26] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[29] Současně však Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka, byť uvedený kasační důvod v kasační stížnosti zmiňuje, konkrétní námitky pod tento kasační důvod podřaditelné v kasační stížnosti neuvádí.

[30] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu označuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, v nichž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[31] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejich odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a řada dalších).

[32] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě zabýval všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu je vypořádal či zdůvodnil, proč je považuje za nedůvodné. Napadený rozsudek je srozumitelný, je z něj zřejmé, jak krajský soud ve věci rozhodl a z odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Ostatně o tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních a srozumitelných právních závěrů založených na skutkovém stavu vyplývajícím ze správního spisu a podrobně vyloženém i v napadeném rozsudku, svědčí právě skutečnost, že stěžovatelka s těmito závěry věcně polemizuje. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

pokračování

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není ani nesrozumitelný. Krajský soud se nedopustil ani žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[34] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné proto, že kárná komise prvního stupně v oznámení o zahájení kárného řízení nedostatečně vymezila konkrétní ustanovení zákona o státní službě, které měla stěžovatelka porušit, a uvedla zde pouze odkaz na § 77 odst. 1 zákona o službě, ačkoliv následně ve svém rozhodnutí upřesnila, že se jedná konkrétně o porušení povinností vyplývajících z § 77 odst. 1 písm. n) téhož zákona. Prostý odkaz na § 77 odst. 1 zákona o státní službě v oznámení o zahájení kárného řízení nebyl podle stěžovatelky dostačující z hlediska možností její obrany v řízení. Krajský soud tudíž pochybil, když shodně s žalovanou dovodil opak.

[35] Mezi stranami je nesporné, že stěžovatelce bylo vytýkáno její jednání spočívající v tom, že dne 12. 8. 2019 zaslala do e-mailové schránky veřejnost@mzcr.cz ze své služební e-mailové schránky X e-mailovou zprávu následujícího znění: *„Dobrý den pane ministře, chtěla bych s vámi mluvit. Dějou se tady věci, které jsem si myslela že nejsou možné. Byl jste označen pracovníky MZ že za tím stojíte a podporujete to. A vy jste ten kdo to chtěl. Asi víte že byl postaven mimo službu ředitel KSH MUDr. P. T. asi víte proč. Na jeho místo byl jmenován člověk který je tady rok nic neumí a jen se mstí. Bydliště má na úradě takže nám velí úředně bezdomovec. Je to blb. Prosím jestli existuje nějaká malá spravedlnost nenechte toho debila vládnout prosím !!!!!!!!!!!!! Myslíte že takový člověk může mít přístup ke státním penězům. Prosím o odpověď Š. D.“*

[36] Ze správního spisu dále Nejvyšší správní soud ověřil, že ředitel krajské hygienické stanice, resp. jeho zástupce Mgr. Bc. J. K., podal podnět k zahájení kárného řízení kárné komisi prvního stupně. Ta se stěžovatelkou oznámením zahájila kárné řízení pro kárné provinění ve smyslu § 88 odst. 1 zákona o státní službě, kterého se měla dopustit tím, že ve výkonu služby odeslala shora citovanou e-mailovou zprávu prostřednictvím služebního e-mailu, ve služební době, komunikovala bez vědomí služebního orgánu s nadřízeným služebním úřadem způsobem vykazujícím zjevné znaky porušení pravidel etiky a slušného chování ze strany státního zaměstnance a ve vztahu k vedoucímu služebního úřadu, čímž měla porušit služební kázeň ve smyslu § 77 odst. 1 zákona o státní službě.

[37] V průběhu ústního jednání konaného před kárnou komisí prvního stupně dne 27. 1. 2020 se zástupce stěžovatelky vyjadřoval k porušení povinností vyplývajících z § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě. Kárná komise prvního stupně ve svém rozhodnutí shledala stěžovatelku vinnou skutkem uvedeným výše v odst. [36], který právně kvalifikovala jako porušení povinnosti podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě. V tom kárná komise prvního stupně spatřovala kárné provinění podle § 88 odst. 1 téhož zákona.

[38] K otázce náležitostí oznámení o zahájení řízení se Nejvyšší správní soud v minulosti již několikrát vyjádřil, jak ostatně upozornil v napadeném rozsudku již krajský soud. Předně v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, kasační soud uvedl, že

„[v]ymezení skutku, pro který je řízení podle správního řádu zahájeno, musí být konkrétní, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání hrozí. Takovou specifikaci nelze považovat za předčasné konstatování odpovědnosti, která je teprve v řízení zkoumána.“

[39] Právě zmíněný závěr doplnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, v němž vyslovil, že *„[m]ezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který ‚obviněnému‘ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k ‚rozšíření obvinění‘.“*

[40] S ohledem na výše uvedené judikaturní závěry a popsaný skutkový stav věci lze přisvědčit závěru krajského soudu, že oznámení o zahájení kárného řízení bylo co do uvedení porušení povinností stěžovatelce vytýkaných dostatečně konkrétní. Bylo z něj zřejmé, že předmětem řízení byl skutek spočívající v sepsání a odeslání e-mailu s výše citovaným obsahem (viz odst. [35]). Rovněž z něj bylo možno dovodit, že se řízení týkalo kárného provinění stěžovatelky podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě z důvodu porušení § 77 odst. 1 téhož zákona. V oznámení o zahájení kárného řízení také byl uveden údaj o postihu, který stěžovatelce za sepsání a zaslání daného e-mailu hrozí.

[41] Mezi původně vymezeným skutkem v oznámení o zahájení kárného řízení (obsahujícím prostý odkaz na § 77 odst. 1 bez uvedení konkrétního písmene) a jeho uvedením v rozhodnutí kárné komise prvního stupně obsahujícím již také odkaz na písm. n) daného zákonného ustanovení nelze shledat zásadní rozdíl, bránící stěžovatelce v účinné obraně v tomto kárném řízení. Kárná komise prvního stupně v průběhu řízení na základě skutkových zjištění dospěla k závěru o kvalifikaci skutku, jehož se stěžovatelka dopustila, jako porušení povinností vyplývajících z § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě; to přitom korespondovalo i s obranou, již stěžovatelka v průběhu kárného řízení uplatňovala [taktéž ve vztahu k povinnostem vyplývajícím z § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě]. Stěžovatelce tudíž nikterak nebylo na újmu, že v oznámení o zahájení kárného řízení nebylo uvedeno konkrétní písmeno § 77 odst. 1 zákona o státní službě. I samotné stěžovatelce totiž bylo již v průběhu správního řízení zřejmé, v porušení kterého konkrétního ustanovení zákona o státní službě kárná komise prvního stupně spatřuje protiprávnost jejího jednání. Nejvyšší správní soud tudíž shodně s krajským soudem považuje oznámení o zahájení kárného řízení obsahující pouze odkaz na § 77 odst. 1 bez konkrétního písmene daného ustanovení zákona o státní službě za dostatečné, aniž neuvedení konkrétního písmene daného ustanovení bylo stěžovatelce jakkoliv na újmu v její obraně.

[42] Vadu kárného řízení stěžovatelka spatřuje i ve skutečnosti, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla, odkud je jí známo, že pověřeným zástupcem ředitele se po MUDr. P. T. stal právě Mgr. Bc. J. K. Krajský soud nesprávně posoudil, že tato skutečnost neměla vliv na kárné řízení; zdroj této informace totiž mohl mít význam při

pokračování

hodnocení důkazů, přitom s podklady rozhodnutí má stěžovatelka právo se seznamovat a vyjádřit se k nim.

[43] K této námitce odkazuje Nejvyšší správní soud na § 50 odst. 1 správního řádu [podle § 159 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě ve spojení s § 160 téhož zákona se v řízení o kárné odpovědnosti postupuje podle správního řádu), podle nějž *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Z citovaného ustanovení vyplývá oprávnění správních orgánů použít jako podklad pro vydání rozhodnutí mimo jiné rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. A právě takový případ představuje zmíněná informace. Kárné komisi prvního stupně i žalované bylo z jejich úřední činnosti známo, kdo byl pověřen zastupováním ředitele krajské hygienické stanice po MUDr. P. T. S ohledem na skutečnost, že podle stěžovatelčiny argumentace byla i jí tato informace známa, považuje Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku za zcela bezpředmětnou. Ostatně, i kdyby zdroj této informace nepocházel z vlastní úřední činnosti kárných orgánů, ničeho by to nezměnilo na povaze stěžovatelčina jednání, ani na možnosti její obrany. Podstatou věci totiž nebylo, odkud je stěžovatelce či kárným orgánům tato skutečnost známa, ale výlučně obsah stěžovatelkou sepsaného e-mailu. To, že kárné orgány využily skutečností jim známých z úřední činnosti při posouzení dané věci (v souladu se správním řádem), na povaze stěžovatelčina jednání ničeho nemění. S ohledem na obsah posuzovaného e-mailu a kárným orgánům z úřední činnosti známé skutečnosti o osobě zástupce ředitele krajské hygienické stanice měly kárné orgány opodstatněně za to, že je všem známo, vůči komu je obsah e-mailu zaměřen. Z uvedeného důvodu nepovažovaly za nutné informovat stěžovatelku jako původce daného e-mailu o tom, že mají k dispozici informaci o tom, kdo je osobou pověřenou zastupováním ředitele krajské hygienické stanice. Krajský soud při posouzení této otázky nepochybil, shledal-li, shodně jako nyní Nejvyšší správní soud, že okolnosti pověření zástupce ředitele krajské hygienické stanice a zdroj této informace nebyly pro posouzení věci významné. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

[44] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž nebyl předmětný e-mail úředním dokumentem souvisejícím s výkonem stěžovatelčiny služby. Použití hlavičkového papíru státního úřadu podle stěžovatelky nemůže postačovat k závěru, že jde vždy o úřední podání, jestliže tomu neodpovídá jeho obsah. Nadto krajský soud nesprávně dovodil, že účelem tohoto e-mailu bylo projednat skutečnosti související se služebním zařazením stěžovatelky s úřední osobou nadanou pravomocí ministra. Stěžovatelka upozorňuje i na skutečnost, že e-mail odeslala v době polední pauzy, kdy službu nevykonávala.

[45] Podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě, *státní zaměstnanec je povinen zachovávat pravidla slušnosti vůči představeným, ostatním státním zaměstnancům a zaměstnancům ve správním úřadu a při úředním jednání*.

[46] Podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě, *zaviněné porušení služební kázně je kárným proviněním*.

[47] Podle § 89 odst. 3 zákona o státní službě, *při určení druhu kárného opatření se přihlídnou k závažnosti kárného provinění, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž bylo spácháno, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu státního zaměstnance k dodržování služební kázně a k tomu, zda mu již za kárné provinění bylo v minulosti uloženo kárné opatření. Kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného nebo propuštění ze služebního poměru lze uložit jen za zvlášť závažné kárné provinění, zejména pokud státní zaměstnanec porušoval služební kázeň dlouhodobě, svým jednáním způsobil zvlášť závažný následek nebo jednal ze zavržených pohnutek.*

[48] Podle § 99 odst. 1 zákona o státní službě, *služební doba státních zaměstnanců a přestávka ve službě se řídí § 78, § 79 odst. 1 a 2, § 80 až 84, 88 a 89 zákoníku práce. Pracovní doba podle zákoníku práce se pro účely tohoto zákona považuje za služební dobu.*

[49] Podle § 78 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), *je pracovní dobou doba, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci, a doba, v níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele.*

[50] Jak již bylo uvedeno výše v odstavcích [35] a [36] tohoto rozsudku, stěžovatelka odeslala ze své služební e-mailové schránky na obecnou e-mailovou adresu Ministerstva zdravotnictví e-mail obsahující vulgarismy o osobě jejího představeného, který se zjevně, což ani stěžovatelka nepopírá, vztahoval k osobě pověřeného zástupce ředitele krajské hygienické stanice Mgr. Bc. J. K. Tento e-mail stěžovatelka odeslala prokazatelně dne 12. 8. 2019 v 11:30 hod. Podle zapsané docházky přitom nastoupila k výkonu služby uvedeného dne v 5:50 hod. Je tak zcela evidentní, že uvedený e-mail zaslala při výkonu služby ve smyslu zákona o státní službě ve smyslu § 99 odst. 1 tohoto zákona ve spojení s § 78 odst. 1 zákoníku práce.

[51] Namítá-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že předmětný e-mail zaslala v době polední pauzy, nutno zdůraznit, že toto tvrzení je v kasační stížnosti uplatněno nově a v žalobě tuto skutečnost stěžovatelka netvrdila. Ke skutkovým novotám však v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet. Pouze pro úplnost tak k tomuto novému tvrzení dodává, že jej přesto nepovažuje za důvodné. Z evidence docházky totiž nevyplývá, že by v předmětné době stěžovatelka polední pauzu čerpala a nezapsání této obědové pauzy, stejně jako odchod ze služby v této docházce, je nutno přičítat k tíži stěžovatelky, která má povinnost tuto evidenci vyplnit.

[52] Zaslání předmětného e-mailu tak nelze považovat za soukromou korespondenci zaslou mimo výkon služby, jak stěžovatelka setrvale namítá. Sepsala a odeslala jej v době výkonu služby ze služební e-mailové schránky a jeho obsahem byly skutečnosti týkající se výkonu služby, o čemž nemůže být sporu. Takto stěžovatelka porušila povinnost jí stanovenou v § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě, neboť v době výkonu státní služby nezachovala pravidla slušnosti vůči představenému, tj. zástupci ředitele krajské hygienické stanice, kam byla služebně zařazena. Pro kvalifikaci tohoto stěžovatelčina jednání jako kárného provinění je přitom významné právě to, že se v uvedeném e-mailu při výkonu státní služby (ve správním úřadu) vulgárně vyjadřovala o svém představeném, aniž

pokračování

je stěžejní, na jakou e-mailovou adresu a případně s jakým záměrem e-mail odeslala. Již samotný jeho obsah a fakt, že se vytýkaného jednání stěžovatelka dopustila právě ve správním úřadě při výkonu služby, naplňují znaky kárného provinění spočívajícího v porušení povinnosti podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě ve spojení s § 88 odst. 1 téhož zákona. Forma takového vyjádření, stejně jako okolnosti či způsob spáchání kárného provinění pak nejsou pro posouzení jednotlivých znaků kárného provinění podstatné, ale mohou mít vliv na druh uloženého kárného opatření ve smyslu § 89 odst. 3 zákona o státní službě.

[53] Vytýká-li stěžovatelka v této souvislosti krajskému soudu také to, že z obsahu předmětného e-mailu dovedl, že stěžovatelka chtěla projednat skutečnosti související se svým služebním zařazením s ministrem zdravotnictví, Nejvyšší správní soud dodává, že tato výtka není na místě. Z obsahu e-mailu je nepochybné, že je adresován na e-mailovou adresu užívanou Ministerstvem zdravotnictví (verejnost@mzcr.cz) a z jeho obsahu dále vyplývá, že se týká krajské hygienické stanice, kde stěžovatelka působí [viz text „na jeho místo byl jmenován člověk, který je tady rok (...)“]. Krajský soud přitom nevyslovil, jak stěžovatelka mylně dovozuje, že by předmětem tohoto e-mailu měla být přímo problematika služebního zařazení stěžovatelky, ale že se týká otázek, které s tímto jejím zařazením souvisejí, jinými slovy, otázek, které se týkají krajské hygienické stanice, v níž je stěžovatelka služebně zařazena a v níž působí. Závěry krajského soudu týkající se posouzení povahy zmíněného e-mailu jsou tudíž zcela správné a Nejvyšší správní soud tak pro úplnost a přehlednost odkazuje na přílehlavé úvahy, které v tomto směru krajský soud vyslovil v odstavcích 42. až 53. napadeného rozsudku, k nimž nemá kasační soud další doplnění a s nimiž se ztotožňuje.

[54] Stěžovatelka krajskému soudu vytýká i to, že nesprávně dovedl, že kárné orgány nebyly povinny blíže se zabývat naplněním materiální stránky protiprávního jednání, které jí bylo kladeno za vinu.

[55] Nejvyšší správní soud se k problematice posouzení materiální stránky deliktního jednání vyjádřil již například v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, tak, že *„zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí.“*

[56] Z citovaného rozsudku tedy plyne, že posouzením naplnění materiální stránky deliktního jednání (zde kárného provinění) jsou správní orgány povinny se zabývat nikoliv vždy, nýbrž pouze tehdy, pokud je sporné, zda společenská nebezpečnost (škodlivost) jednání porušujícího či ohrožujícího zájem společnosti je nižší než nepatrná. V nynějším případě však kárná komise prvního stupně ani žalovaná k závěru o existenci takových okolností nedošly, a proto neshledaly potřebu blíže rozvádět úvahy týkající se naplnění materiální stránky daného kárného provinění. Skutečnost, že materiální stránku

stěžovatelce vytýkaného kárného provinění považovaly za naplněnou, přitom implicitně vyplývá z obsahu odůvodnění rozhodnutí kárných orgánů obou stupňů. V podrobnostech lze odkázat zejména na stranu 5 až 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná detailně zhodnotila stěžovatelčino jednání, a zdůraznila, že skutek, který jí byl kladen za vinu, byl bez důvodných pochybností prokázán; ostatně stěžovatelka sepsání a odeslání předmětného e-mailu nepopírala. Z jeho obsahu je pak zřejmé porušení povinnosti zachovávat pravidla slušnosti vůči představenému. Je zjevné, že kárné orgány o naplnění materiální stránky daného kárného provinění nepochybovaly, a tudíž neměly povinnost své úvahy o tom ve svých rozhodnutích blíže rozvádět.

[57] Stěžovatelka přitom tvrdí, že její jednání intenzity společenské škodlivosti alespoň v míře nepatrné nedosahuje a krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně.

[58] K materiální stránce přestupku se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 347/2020-39, ve kterém uvedl, že *„přestupkem je podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky takové jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny tím kterým zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. K naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze tehdy, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.“* To ostatně vyplývá i ze stěžovatelkou odkazovaného a výše též citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2012-28.

[59] Stěžovatelka za takovou významnou skutečnost, která vylučuje naplnění materiální stránky daného kárného provinění, spatřuje to, že její jednání neohrozilo Mgr. Bc. J. K. v jeho funkci, ten nepodal ani žalobu na ochranu lidské důstojnosti a cti, necítil se tudíž být zásadně poškozen. Uvedená okolnost však s ohledem na vymezení kárného provinění, které je stěžovatelce kladeno za vinu, takovou významnou skutečností není. Současně z obsahu správního spisu ani okolností posuzovaného případu neplyne, že by zde byly takové mimořádné okolnosti, které vylučují, aby stěžovatelčíným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že kárné provinění spočívající v porušení § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě nevyžaduje jako znak skutkové podstaty nastoupení následku např. v podobě poškození pověsti představeného či ohrožení výkonu jeho funkce. Pro jeho naplnění postačí, že určitým jednáním došlo k porušení pravidel slušnosti vůči představenému. A k tomu ve stěžovatelčině případě došlo. Skutečnost, zda se Mgr. Bc. J. K. cítil být stěžovatelčíným jednáním dotčen či poškozen, neboť vulgární e-mail zjevně směřoval vůči jeho osobě, jakožto představenému, a zda případně mohlo dojít k ohrožení jeho funkce či poškození jeho pověsti, tudíž z pohledu naplnění materiální stránky skutkové podstaty daného kárného provinění nemělo význam. Tato okolnost však přesto byla vzata v potaz při úvahách o druhu a výši sankce.

[60] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že existenci tak významných okolností, které by vyloučily, aby jednání stěžovatelky porušilo nebo ohrozilo právem chráněný zájem

pokračování

společnosti (zachovávat zásady slušnosti při výkonu služby), a tedy vyloučily naplnění materiální stránky daného kárného provinění ve shodě s krajským soudem, neshledal.

[61] Stěžovatelka odeslala e-mail obsahující vulgární výrazy, které zjevně směřovaly proti jejímu představenému. Fakt, že měla úmysl tento zaslat pouze ministru zdravotnictví, jeho obsah nikomu jinému neodhalit a pouze vyřešit situaci v krajské hygienické stanici, kde působila, ještě neznámá, že nebyl ohrožen právem chráněný zájem společnosti na zachování slušnosti při výkonu státní služby. Stěžovatelka tudíž svým jednáním naplnila jak formální, tak materiální stránku kárného provinění podle § 77 odst. 1 písm. n) zákona o státní službě ve spojení s § 88 odst. 1 téhož zákona. Krajský soud i tuto otázku posoudil správně.

[62] Stěžovatelka rovněž namítá, že kárné orgány nevzaly v potaz její letitou praxi, kladné hodnocení od předešlého nadřízeného apod., přičemž jejím záměrem bylo upozornit na to, že s finančními prostředky z veřejných rozpočtů bude hospodařit člověk, který k tomu není podle stěžovatelčina názoru způsobilý s ohledem na své charakterové vady a osobní poměry. Nejvyšší správní soud pro stručnost v tomto směru odkazuje stěžovatelku na hodnocení kárné komise prvního stupně a odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nichž jsou zjevné úvahy o uložení sankce za spáchání kárného provinění, při nichž vzaly tyto okolnosti v souladu s § 89 odst. 3 zákona o státní službě v úvahu, neboť za stěžovatelčino jednání bylo možno uložit i sankci přísnější, než která jí byla uložena. Kárné orgány tedy k hodnocení stěžovatelkou zmíněných skutečností přistoupily, neboť jí uložily „pouze“ snížení platu ve výši 10 % na dobu dvou měsíců, přestože si lze jistě představit i detailnější hodnocení těchto okolností vedoucích k závěru o druhu a výši uložené sankce. Nutno však dodat, že uvedená námitka nemá vliv na posouzení samotného jednání stěžovatelky jako kárného provinění podle zákona o státní službě, ale vztahuje se k výši a druhu uložené sankce. Proti nim se však stěžovatelka ani v kárném řízení ani v řízení před krajským soudem nikterak nevymezila, ač mohla, a proto se těmito otázkami nyní nemůže zabývat jako první ani Nejvyšší správní soud (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[63] To shodně platí i pro stěžovatelčino tvrzení o zásahu do jejího práva na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, v kontextu s nímž mělo být podle stěžovatelky její jednání, tedy sepsání a odeslání e-mailu, v němž se při použití kritiky dopustila excesu při slovním vyjadřování, posouzeno. Ani tuto argumentaci však stěžovatelka v žalobě nevznesla, ač jí v tom nic nebránilo. Krajský soud tudíž neměl povinnost ani důvod se jí blíže zabývat a s ohledem na zmiňovaný § 104 odst. 4 s. ř. s. se jí nyní nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud. Jen pro úplnost tak kasační soud dodává, že pokud stěžovatelka sama uznává, že se dopustila excesu ve slovním vyjádření ve zmíněném e-mailu, již tím je vyloučeno, aby tento exces byl chráněn jako svoboda projevu ve smyslu výše zmíněného článku Listiny základních práv a svobod.

[64] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že neshledal pochybení v právním posouzení věci provedeném krajským soudem či při zjišťování skutkového stavu, z něž správní orgány vycházely. Stěžovatelka se svým jednáním dopustila kárného provinění ve smyslu § 88 odst. 1 zákona o státní službě tím, že porušila povinnost jí vyplývající z § 77 odst. 1 písm. n) téhož zákona. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tudíž nebyly naplněny.

VI.

[65] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[66] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované jako v řízení úspěšné účastníci žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu